

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **P. J.**, zastoupeného JUDr. Miloslavem Martinem, bytem Milady Horákové 1101, Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu obrany**, se sídlem náměstí Svobody 471/27, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2006, č.j. 421/3-154D-2/2001/DP-7542, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 29 Cad 23/2006, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 8. 2006, č. j. 29 Cad 23/2006 - 39,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 8. 2006, č. j. 29 Cad 23/2006 - 39, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ministerstvo obrany, sekce personální, odbor platové politiky a sociálních věcí (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 27. 2. 2006, č.j. 421/3-154D-2/2001/DP-7542, podle § 90 odst. 5 spr. ř. (v celém textu míněn zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů) zamítlo odvolání žalobce a v celém rozsahu potvrdilo rozhodnutí Ministerstva obrany, Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 30. 12. 2005, č.j. X (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „Vojenský úřad sociálního zabezpečení“). Žalovaný v odůvodnění uvedl, že ze žalobcova odvolání nevyplynuly žádné nové skutečnosti, které by změnily právní posouzení projednávané věci a vedly k vyhovění odvolání, a proto se plně ztotožnil a přijal právní a skutkové závěry obsažené v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Vojenský úřad sociálního zabezpečení v prvním stupni nevyhověl žádosti žalobce ze dne 18. 10. 2005 o přiznání zvláštního příspěvku k důchodu podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 357/2005 Sb., o ocenění účastníků národního boje za vznik a osvobození

Československa a některých pozůstalých po nich, o zvláštním příspěvku k důchodu některým osobám, o jednorázové peněžní částce některým účastníkům národního boje za osvobození v letech 1939 až 1945 a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 357/2005 Sb.“), neboť žalobce nesplnil podmínky pro přiznání zvláštního příspěvku ke starobnímu důchodu podle § 5 odst. 1 písm. c) bodu 2 tohoto zákona č. 357/2005 Sb. ve spojení s § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 87/1991 Sb.“), neboť se v období od 28. 2. 1951 do 9. 5. 1952 nacházel ve vojenském táboře nucených prací (dále jen „PTP“) v postavení vojáka z povolání. Z toho důvodu u něj není splněna podmínka § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., podle něhož se *ex lege* zrušují rozkazy, jimiž byli občané označeni za politicky nespolehlivé zařazení v letech 1948 až 1954 do vojenských táborů nucených prací po dobu základní vojenské služby či výjimečného vojenského cvičení. Podle osvědčení Federálního ministerstva obrany ze dne 29. 5. 1992, ev. č. 300/L1, žalobce zahájil dnem 1. 10. 1948 studium na vojenské škole (Letecká vojenská akademie) a tímto dnem byl současně přijat do služebního poměru vojáka z povolání, z něhož byl propuštěn dne 9. 5. 1952 z důvodů uvedených v § 21 zákona č. 87/1991 Sb., když před skončením služebního poměru vojáka z povolání byl dne 28. 2. 1951 vyloučen ze studia na vojenské škole. Správní orgány dále uvedly, že žalobce byl posléze zařazen k jednotkám PTP, kde vykonával vojenskou službu od 28. 2. 1951 do 9. 5. 1952, přičemž žalobce byl v době služby u PTP ve služebním poměru vojáka z povolání, v této době nekonal základní vojenskou službu nebo výjimečné vojenské cvičení. Protože jeho služba u jednotek PTP byla započtena pro nárok na starobní důchod jako služba vojáka z povolání, nemohla být jeho služba v jednotkách PTP považována za základní vojenskou službu nebo výjimečné vojenské cvičení a rozhodnutí o jeho zařazení do PTP nemohlo být *ex lege* zákonem č. 87/1991 Sb. zrušeno. Z toho důvodu mu nárok na zvláštní příspěvek k důchodu podle § 5 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 357/2005 Sb. nevznikl a nenáležel mu ani příplatek k důchodu podle § 24 odst. 4 zákona č. 87/1991 Sb.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce uvedl, že byl dne 1. 10. 1948 přijat do Letecké vojenské akademie (dále též „akademie“) a během výuky a výcviku se nacházel v postavení leteckého vojenského akademika. Dne 28. 2. 1951 byl na základě vykonstruovaného obvinění a z politických důvodů z akademie vyloučen, zařazen do vojenských táborů nucených prací, tzv. jednotky PTP, u kterých sloužil v období od 28. 2. 1951 do 9. 5. 1952, kdy byl propuštěn do zálohy. Klíčovým je podle žalobce posouzení, v jakém postavení byl po dobu svého výcviku a výuky na Letecké vojenské akademii a současně v jakém postavení se nacházel po svém vyloučení z akademie po dobu služby u jednotek PTP. V tomto ohledu poukázal na vojenský předpis Š-II-1 a směrnice pro příjem uchazečů do Letecké vojenské akademie, kde bylo pod bodem G/8 uvedeno, že letečtí vojenští akademici, kteří nejsou vojenskými osobami z povolání nebo osobami konajícími zákonitou presenční povinnost, jsou vojenskými osobami v další činné službě podle § 19 zákona č. 193/1920 Sb. z. a n., branného zákona republiky Československé (dále jen „branný zákon“). Dále bylo stanoveno, že vyloučení letečtí akademici, kteří dosud nesplnili povinnou zákonitou presenční povinnost, musí v ní ihned po odchodu z akademie pokračovat, přičemž se jim doba strávená v poměru leteckého vojenského akademika nezapočítává do presenční služby ani jiné činné služby. Takovou osobou byl i žalobce, protože byl přijat do školy z civilu a z toho důvodu po vyloučení, z důvodů nepřípustnosti započtení, a po dobu služby u PTP byl jako voják vykonávající základní vojenskou službu, čímž splnil podmínku danou § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. i § 5 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 357/2005 Sb. Namítl, že přijetím do akademie nemohl být současně přijat do služebního poměru vojáka z povolání, což by bylo v rozporu s § 19 branného zákona, pokud byl vojenskou osobou v další činné službě v hodnosti leteckého vojenského akademika.

S přijetím do akademie se zavázal k další činné službě, kterou mohl vykonat až po presenční službě. Nesplňovat podmínku § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. mohl pouze do akademie přijatý a z ní vyloučený voják z povolání, který by se vracel do svého původního postavení a v něm by byl zařazen do vojenského tábora nucených prací.

Žalobce dále poukázal na vlastní nevyjasněnost při posuzování u příslušných orgánů, v jakém postavení se nacházel během svého zařazení v akademii, po jejím vyloučení a po dobu služby u PTP, což dokládají tři různá osvědčení Federálního ministerstva obrany, kdy teprve poslední ze dne 29. 5. 1992 pod ev. č. 300/L1 jej považovalo za vojáka z povolání, kterým se stal okamžikem přijetí do akademie, což je ovšem v rozporu s tehdejšími předpisy. Na základě tohoto posledního osvědčení mu však byl přiznán vojenský důchod. Osvědčení mělo podle žalobce zmírnit vyloučení z akademie nastrojením fikce, kdy by jinak po absolvování Letecké vojenské akademie byl přijat do služebního poměru vojáka z povolání. Uvedl, že žádné spojení přijetí do akademie s přijetím do služby vojáka z povolání branný zákon neznal, neboť s přijetím mohl být spojen toliko závazek k další činné službě, kterou bylo možno vykonat podle § 19 branného zákona až po vykonání zákonitě presenční služby. Osvědčení o rehabilitaci vydané Federálním ministerstvem obrany mu náleží z titulu samotného vyloučení z akademie a není podmíněno umístěním do PTP, které bylo jen další zvláštní režim. Tím spíše by nemělo být bráno jako překážka pro vznik nároku na zvláštní příspěvek k důchodu. Z těchto důvodů žalobce žádal zrušení obou rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že ze třetího – shora uvedeného – osvědčení vyplývá, že žalobce byl dnem 1. 10. 1948 přijat do služebního poměru vojáka z povolání, z něhož byl propuštěn dne 9. 5. 1952, poté co byl dne 28. 2. 1951 vyloučen ze studia na akademii. Proto i jako voják z povolání sloužil u jednotek PTP po svém vyloučení z akademie od 28. 2. 1951 do 9. 5. 1952, nekonal základní vojenskou službu nebo výjimečné vojenské cvičení, čímž nesplnil podmínku danou § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. a § 5 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 357/2005 Sb. V důsledku tohoto osvědčení pak žalobce získal nárok na výhodnější starobní důchod od Ministerstva obrany, který dosud pobírá. Dále sdělil, že žalobce vstoupil dobrovolně do československé branné moci ve věku 19 let, kdy se na něj odvodní povinnost nevztahovala. Přijetím do akademie byl presentován k výkonu zákonitě presenční vojenské služby, neboť nikdo se nemohl stát vojákem z povolání bez splnění této povinnosti, kterou podle zákona č. 92/1949 Sb., branný zákon, (dále „zákon č. 92/1949 Sb.“) splnil ke dni 30. 9. 1950. Závěry, že k přijetí do služebního poměru vojáka z povolání došlo dne 1. 10. 1948 dobrovolným vstupem do branné moci, žalovaný doložil obdobnými závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2004, č. j. 6 A 136/2000 - 43. Podle nich dobrovolný vstup i dobrovolně převzatý závazek charakterizují žalobcův služební poměr jako služební poměr vojáka z povolání. Uzavřel, že na základě osvědčení ze dne 29. 5. 1992 získal žalobce jako voják z povolání nesporné výhody, přičemž toto osvědčení současně brání žalobci v přiznání zvláštního příspěvku k důchodu podle zákona č. 357/2005 Sb. Jelikož nelze měnit jednou stanovený charakter vojenské služby na jiný podle podmínek pro přiznání nároku na zvláštní příspěvek k důchodu, žalovaný navrhnul zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 17. 8. 2006, č. j. 29 Cad 23/2006 - 39, rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2006, č.j. 421/3-154D-2/2001/DP-7542, a rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 30. 12. 2005, č.j. X, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud vzal za prokázané, že dne 1. 10. 1948 žalobce nastoupil do Letecké vojenské akademie, z níž byl v průběhu třetího ročníku z politických důvodů

vyločen a od 28. 2. 1951 do 9. 5. 1952 byl zařazen k jednotkám PTP. V roce 1969 byl žalobce rehabilitován slavnostním vyřazením jako absolvent akademie, byl mu udělen odznak vojenského pilota a jmenován do hodnosti kapitána v záloze. To, že na žalobce bylo pohlíženo jako na osobu neoprávněně vyločenou ze studia, u níž tak byla učiněna fikce absolutoria letecké vojenské akademie se všemi následky, které by toto absolutorium mělo, nemůže být podle soudu překážkou v hodnocení druhého neoprávněného skutku, a to vydání rozkazu o následném zařazení žalobce k jednotkám PTP. Žalovaný přihlédnutím k vydaným osvědčením zcela přehlédl, že u žalobce se jednalo o dvě křivdy, a to neoprávněně vyločení z akademie a neoprávněně zařazení do PTP, které však nelze směřovat. Na základě rehabilitace z roku 1969 a na základě fikce absolutoria akademie byla vydána osvědčení, že na dobu, kterou strávil žalobce na akademii a u PTP, lze nahlížet jako na dobu podobnou charakteristice vojáka z povolání. Rehabilitace napravila křivdu i přiznáním vojenského důchodu. Žalovaný pak touto fikcí dále bránil žalobci, aby byl odškodněn v dalším protiprávním skutku, kterým bylo neoprávněně zařazení k jednotkám PTP, namísto aby žalobce mohl řádně pokračovat ve studiu a stát se vojákem z povolání. Tyto dvě křivdy je třeba posuzovat odděleně a je na místě, aby byl žalobce odškodněn za tyto oba uznané protiprávní skutky, což neodporuje obsahu, účelu a smyslu zákona č. 87/1991 Sb. a ani zákona č. 357/2005 Sb. Soud vzal za prokázané, že doba služby žalobce u jednotek PTP od 28. 2. 1951 do 9. 5. 1952 je službou ve smyslu § 5 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 357/2005 Sb., proto nemůže obstát námitka, že žalobce byl ve služebním poměru vojáka z povolání. Z těchto důvodů obě napadená rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je vázán vysloveným právním názorem soudu.

Ve včasné kasační stížnosti žalovaný (dále jen „stěžovatel“) namítl, že žalobce byl jako dobrovolník dne zařazen a vtělen do branné moci dne 1. 10. 1948 a tímto dnem byl současně presentován k vykonání zákonitě presenční služby, která mu s ohledem na nový branný zákon č. 92/1949 Sb. skončila dne 30. 9. 1950, přičemž poté se nacházel v další službě. U jednotek PTP tak nebyl v postavení vojáka vykonávajícího základní vojenskou službu, nýbrž jako voják v další službě. Nebylo možné, aby po absolvování základní vojenské služby tuto znovu opakoval službou u jednotek PTP. S ohledem na znění § 17 a § 19 branného zákona a § 37 odst. 2 písm. a) zákona č. 92/1949 Sb., žalovaný uvedl, že žalobce byl z důvodů vzdělání a vycvičení na náklady státu povinen po vykonání presenční služby vykonat další činnou službu. Současně poukázal na nejednotnou rozhodovací činnost krajských soudů na úseku správního soudnictví v typově shodných případech, což doložil odkazem na zamítavý rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 7. 2006, č. j. 42 Cad 87/2002 - 22 a rovněž na dosud nerozhodnutou obdobnou žalobu, vedenou pod sp. zn. 16 Cad 190/2006 Krajským soudem v Plzni. Ve smyslu § 12 s. ř. s. proto žádal, aby Nejvyšší správní soud vyhodnotil pravomocná rozhodnutí a přijal stanovisko k rozhodovací činnosti soudů. Z těchto důvodů navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 8. 2006, č. j. 29 Cad 23/2006 - 39, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti sdělil, že okamžikem přijetí do Letecké vojenské akademie byl přijat k další činné službě podle § 19 branného zákona v hodnosti leteckého vojenského akademika. Po dobu svého výcviku a studia na akademii nevykonával základní vojenskou službu a nebyl ani přijat do řad vojáků z povolání. Odkázal na znění vojenského předpisu Š-II-1 a Směrnice Letecké vojenské akademie, kde je uvedeno, že osoby přijaté do Letecké vojenské akademie se stávají leteckými vojenskými akademiky a vojenskými osobami v další činné službě. Podle zákona č. 92/1949 Sb. se za činnou službu považovala též základní vojenská služba. K tomu uvádí, že z propouštěcího listu plyne,

že byl u PTP jako voják základní vojenské služby. Odmítl stížnostní námitku stěžovatele, že základní vojenskou službu ukončil ke dni 30. 9. 1950 a dne 1. 10. 1948 byl přijat do služebního poměru vojáka z povolání a současně presentován k vykonání zákonitě presenční služby a od 30. 9. 1950 se nalézal v postavení vojáka v další činné službě, neboť opětovný nástup základní vojenské služby nebyl možný. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout u úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena.

Nejvyššímu správnímu soudu je zřejmá dobře míněná snaha krajského soudu, vyjádřená v jeho zrušovacím rozsudku, směřující k nápravě křivd a nespravedlností, kterých se na žalobci prokazatelně dopustil totalitní režim v 50. letech 20. století. Přesto však krajský soud pochybil v posouzení právní otázky, zda žalobce splnil podmínky dané § 5 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 357/2005 Sb., což způsobilo nezákonnost jeho rozhodnutí. Nejvyšší správní soud nikterak nepochybuje skutečnost, že neoprávněné vyloučení žalobce ze studií na Letecké vojenské akademii i jeho pozdější neoprávněné zařazení k vojenské službě do vojenského tábora nucených prací, tzv. jednotek PTP, negativním způsobem ovlivnily žalobcův další život. Ke zmírnění těchto křivd bylo přistupováno rehabilitacemi, v rámci nichž byla žalobci v roce 1969 udělena hodnost kapitána v záloze, udělen odznak vojenského pilota a žalobce byl slavnostně vyřazen jako absolvent akademie. Další vlna rehabilitací v roce 1992 pak byla vedena snahou odčinit libovůli režimu vydáním několika rehabilitačních osvědčení podle § 21 zákona č. 87/1991 Sb., na jejichž základě byl žalobce oprávněn pobírat důchod, jehož plátcem je Ministerstvo obrany. Žalobce díky rehabilitačním osvědčením získal nárok na důchod ve výši, která je určena tím, že celé období od 1. 10. 1948 do 9. 5. 1952 u něj bylo hodnoceno jako služební poměr vojáka z povolání a pro tehdejší účely důchodového zabezpečení byla tato doba hodnocena jako výkon funkce I. kategorie.

Je pravdou – jak uvedl krajský soud, že osvědčení založila fikci řádného ukončení studia a dalšího konání vojenské služby vojáka z povolání, kterou ve skutečnosti nekonal a akademii nedokončil. To, že byl za období po svém vyloučení z akademie, v němž se prokazatelně nacházel u jednotek PTP, odškodněn přiznáním vojenského důchodu, Nejvyšší správní soud považuje za jistou satisfakci a snahu o odčinění totalitní zvěle. Zařazení žalobce k jednotkám PTP bylo podle názoru Nejvyššího správního soudu napraveno právě nastrojením fikce trvání služebního poměru vojáka z povolání i v období, kdy vykonával další vojenskou (činnou) službu u jednotek PTP. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2004, č. j. 6 A 136/2000 - 43, k přijetí do služebního poměru vojáka z povolání, tedy k založení takového poměru, došlo okamžikem dobrovolného vstupu do československé branné moci. Obdobně zní i osvědčení Federálního ministerstva obrany ze dne 29. 5. 1992, ev. č. 300/L1, že žalobce dne 1. 10. 1948 zahájil studium na vojenské škole. Tímto dnem byl zároveň přijat do služebního poměru vojáka z povolání, z něhož byl propuštěn dnem

9. 5. 1952, když před ukončením služebního poměru byl dnem 28. 2. 1951 vyloučen ze studia vojenské školy. Z tohoto a jemu předcházejících rehabilitačních osvědčení vyplývá, že se na žalobce hledí jako na vojáka z povolání, v současné době v hodnosti plukovníka v záloze, nicméně nelze nevidět, že další křivda v podobě zařazení a služby u jednotek PTP byla pro účely dávek starobního důchodu napravena uznáním této doby jako služebního poměru vojáka z povolání. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s právním názorem a kvalifikací stěžovatele obsaženou v jeho rozhodnutí i v kasační stížnosti. Podle něj žalobce dobrovolně vstoupil do branné moci dne 1. 10. 1948, kdy byl současně presentován k vykonávání zákonité vojenské služby, kterou vykonal dne 30. 9. 1950. Po této době a skončení základní vojenské služby byl po dobu studia vojákem v další (činné) službě, což odpovídá i znění bodu G/8 směrnice pro příjem uchazečů do Letecké vojenské akademie. Skutečnost, že okamžikem přijetí do akademie byl presentován k základní vojenské službě (zákonité vojenské službě), vyplývá z toho, že vojákem z povolání se mohl stát jen ten uchazeč, který vykonal základní vojenskou službu, jako nutný předpoklad pro to, aby mohl v ozbrojených silách dále profesně působit. Dále to lze dovodit i z § 14 a § 15 branného zákona, podle kterých se dobrovolníci zařadili do československé branné moci dnem přijetí, přičemž presenční (základní vojenská) služba se nastupovala dnem zařazení. S ohledem na znění § 17 a § 19 branného zákona Nejvyšší správní soud vycházel ze zákonem uložené povinnosti těch, kteří byli na státní útraty cvičeni a školeni k vojenské službě z povolání, vykonat vedle pravidelné presenční služby (základní vojenské služby) ještě další činnou službou, která mohla být konána až po vykonání předepsané presenční (základní vojenské) služby. Obdobné znění poskytoval i § 37 odst. 2 písm. a) zákona č. 92/1949 Sb., podle něhož osoby, které byly na vlastní žádost vzdělány a vycvičeny na náklady státu pro službu vojenských osob z povolání, jsou po vykonání základní služby povinny další službou. Nejvyšší správní soud nemá pochyb o tom, že právě žalobce je osobou, která dobrovolně a na vlastní žádost zahájila studia na Letecké vojenské akademii s úmyslem stát se vojákem z povolání.

Je-li, s ohledem na závěry učiněné výše, doba od 30. 9. 1950 hodnocena jako doba, po kterou byl žalobce vojákem v další (činné) službě, pak se i v tomto postavení nacházel po dobu služby u jednotek PTP, ke kterým byl umístěn od 28. 2. 1951 do 9. 5. 1952 po vyloučení z akademie. Vzhledem k předešlému absolvování základní vojenské služby nebylo možné ji vykonávat opětovně. V tomto ohledu trpí propouštěcí list z vojska ze dne 31. 12. 1989, evid. čís. 792 chybou, která je nicméně pochopitelná s ohledem na dobu a poměry, kdy došlo k jeho vydání. Ve smyslu § 20 odst. 2 zákona č. 92/1949 Sb. je třeba rozlišovat mezi vojenskou další (činnou) službou a vojenskou službou vojáků z povolání. Žalobce se nestal vojákem z povolání pro jeho vyloučení z akademie, dobu jeho pobytu u PTP je třeba hodnotit jako další (činnou) vojenskou službu. Na základě rehabilitačních osvědčení byla napravena křivda vyloučení i zařazení a pobyt u jednotek PTP. Pokud by žalobce nebyl vyloučen z akademie, vojákem z povolání by se patrně stal. Nicméně pokud byla doba jeho studia na akademii a doba výkonu další (činné) služby posléze zhodnocena jako celková doba výkonu služby vojáka z povolání, má Nejvyšší správní soud za to, že obě křivdy napravuje právě rehabilitační osvědčení se svými následky. Jestliže by Nejvyšší správní soud přistoupil na právní názory a kvalifikaci žalobce, byl by tento odškodněn za službu u jednotek PTP dvakrát, což je v rozporu s účelem a smyslem zákona č. 357/2005 Sb., tedy poskytnout zvláštní příspěvek k důchodu těm, kteří byli u jednotek PTP po dobu základní vojenské služby, splňují-li další zákonné podmínky. S ohledem na shora učiněné závěry Nejvyšší správní soud dodává, že doba žalobcovy služby další (činné) vojenské služby (nikoli základní - pozn. soudu) podle § 20 odst. 2 písm. c) zákona č. 92/1949 Sb. byla pro účely rehabilitace a odčinění křivd u žalobce, společně s jeho studiem na akademii, hodnocena

jako doba výkonu služby vojáka z povolání, ač se ve skutečnosti nacházel v postavení vojáka v další službě.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že Krajský soud v Hradci Králové nesprávně posoudil právní otázku, a proto kasační stížností napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Věc současně vrátil Krajskému soudu v Hradci Králové k dalšímu řízení, v němž je tento soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud v Hradci Králové v novém rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

